

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 85/2024
08.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Друштво за производњу, трговину и услуге „ФЕНСТЕР АС“ ДОО Мала Врањска, чији је пуномоћник Драган Петровић, адвокат у ..., против тужене „Addiko bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Војислав Недић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 35.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 9776/21 од 26.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 9776/21 од 26.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 9776/21 од 26.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 9776/21 од 26.10.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду 48П 7878/21 од 09.09.2021. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о одобравању прекорачења по текућем рачуну број ...-.../... од 18.06.2008. године, закљученог између тужиоца и правног претходника тужене и захтев да се обавезе тужена да тужиоцу плати износ од 35.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2008. године до коначне исплате, те је обавезан тужилац да плати туженој на име трошкова првостепеног поступка износ од 19.500,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао

да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке, са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, док је у конкретној парници тужбу засновао на наводима да није образложено који су то стварни трошкови банке, те да је остао непознат механизам по коме се добија висина трошкова услед чега су повређена основна начела облигационог права, на којим разлозима је и заснована другостепена пресуда.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења поднета је 02.08.2021. године, а вредност предмета спора је 35.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић